

Hồi 14

Hiếm tử hoàn sinh

Yến Phi thầm kêu khổ, từ sau khi mẫu thân qua đời, gã hiếm khi chịu tham gia công chuyện của người khác, vậy mà lại phải kết thúc cuộc đời kiểu này. Khi nghe tin quân Tần nam lai, gã từng có ý định tuấn thân vì Biên Hoang Tập, muốn kết thúc sinh mệnh theo cách như vậy. Thế nhưng đến lúc sinh tử quan đầu, sanh mệnh bản thân lại tự có một thứ lực lượng nào đó, khiến gã tự mình liên tục viện cố nọ kia vì sự sanh tồn mà chiến đấu mãnh liệt.

Trong lúc cùng Thác Bạt Khuê đào thoát khỏi Biên Hoang Tập, gã có cảm giác như sống lại. Gã sở dĩ đáp ứng giúp Thác Bạt Khuê đối phó Phù Kiên, cố nhiên vì Phù Kiên là kẻ địch chung của gã và Thác Bạt Khuê, vì Thác Bạt Khuê là thân tộc của gã, nhưng còn vì trong tâm tình gã đã có những biến đổi vi diệu, hy vọng trong đời ít nhất cũng làm được một chuyện gì đó bản thân cho là có ý nghĩa.

Chỉ hận đã để cho Lư Tuấn yêu đạo nhúng tay vào như thế, Thác Bạt Khuê sống chết còn chưa rõ, nhất thời tâm trí mơ hồ, đối với đám Tần binh đang ào ào xông tới như không hề có chút quan hệ gì.

Lưu Dụ trái lại hết sức kinh hãi, gã không giống Yến Phi ở chỗ vô cớ nảy sinh cảm xúc vô vị, lập tức tạm thời vứt bỏ chuyện thành bại nhiệm vụ, trong một sát na đã mau chóng quét ánh mắt ước lượng hình thế, dự liệu biện pháp ứng biến cứu mạng.

Lúc này bọn họ chỉ cách Dĩnh Thủy hơn ba chục trượng, đại địch trước mắt lúc này, nhất là phòng tuyến bảo vệ phía Dĩnh Thủy hết sức nghiêm mật, nếu theo hướng đó đào tẩu chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới, dù rằng có thể mở đường máu lao xuống sông, vẫn khó tránh khỏi bị Tần quân hai bên bờ sông dùng cung cứng tên mạnh bắn chết.

Biên Hoang Tập phía bên kia lại càng không thể trông mong gì, lúc này đã có tới hàng trăm lính Tần đang từ hướng đó ùn ùn kéo tới, phong tỏa hoàn toàn đường nhập tập, đường này rõ ràng không thông rồi.

Theo hướng bắc, có ba đội kỵ binh tuần tra, mỗi đội chừng năm chục người đang quất ngựa âm âm phi tới, có hai đội chính theo hướng đó lao đến, nếu chọn hướng này đào tẩu chẳng khác nào tự sát. Tài cưỡi ngựa bắn cung của Hồ binh thì không thể đùa được. Đội tuần tra khinh kỵ còn lại đang từ góc phía tây phi đến, như vậy nếu không tính đến hoang nhân đang đồn gỗ hay lính Tần xây dựng công sự, miễn cưỡng có thể nói

phía tây còn có khuyết khẩu để chạy trốn, chỉ hận đó lại chính là phương hướng có tiếng hô hoán của Lư Tuần truyền lại. Cho dù có thể xông qua cửa quan này của Lư Tuần, còn phải chạy trốn vong mạng mới mong thoát khỏi khoải kỵ của Tần quân truy tìm, khả năng giữ mạng không dễ dàng chút nào, chưa nói đến chuyện còn phải hoàn thành sứ mệnh liên quan đến sự tồn vong của nam Tấn.

Nhất thời dù Lưu Dụ là người trầm ổn đa trí, cũng cảm thấy kể cùng lực kiệt, không biết nên làm thế nào thoát khỏi cảm giác tuyệt vọng, lại nữa thời gian không cho phép gã nghĩ ngợi lâu.

Xung quanh đó hoang nhân và cả lính công binh mệt mỏi không chịu thấu nhao nhao bỏ công bỏ việc chạy trốn lung tung, tránh khỏi tai bay vạ gió, nhất thời tình thế hỗn loạn đến cực điểm.

Lưu Dụ quay nhìn An ngọc Tình, lúc này ở gần bọn họ nhất là đội kỵ binh từ khoảng ba trăm bộ lao đến, thời gian không thể trì hoãn, người đẹp bỗng lộ xuất một nét cười nguy dị, Lưu Dụ phát hiện ra điều này đang hết sức nghi hoặc, bỗng nghe một âm thanh "ba", một vầng khói tím đen bộc phát phía trước mặt ả, mau chóng khuếch tán, trước tiên che kín thân hình ả, tiếp đó là trùm kín gã và Yến Phi hai người. Khói tím dần dần lan tỏa ra ngoài.

Một vị chưa chưa xộc lên, Lưu Dụ vội bế hô hấp, lập tức có quyết định, hướng về phía có bóng Yến Phi thấp thoáng hét to: "Xuống nước!".

Yến Phi bị hơi khói của An Ngọc Tình che mắt cùng tiếng hét của Lưu Dụ làm vụt tỉnh lại, thậm chí khen Lưu Dụ lâm nguy bất loạn, suy nghĩ chu toàn.

Cần biết khi đó phóng hơi khói là thủ đoạn của An Ngọc Tình định khống chế hành động của hai người, ả muốn tiến lên phía bắc, người khác tất không được về nam, lợi dụng mê vụ của mình thoát thân, hiện tại Lưu Dụ bằng một câu nói như vậy, xem như thương lượng cùng An Ngọc Tình, sự thực lại đề tỉnh Yến Phi, nhất thiết hành động theo kế hoạch đã định, không lo bị An Ngọc Tình phát hiện họ đã theo đường thủy tiềm nhập Biên Hoang Tập.

An ngọc Tình chưa kịp biểu thị ý tứ, hai người sớm đã tâm lãnh thần hội, cùng vận kinh lưỡng mệnh thân cây trong tay về phía kỵ mã gần nhất, đồng thời lao ngay về hướng Dĩnh Thủy.

Khói mù lúc này đã khuếch tán ra ngoài mười trượng, hoàn toàn che kín thân hình ba người, An Ngọc Tình khẽ thóa mạ một câu, chẳng thể không theo sau hai người, một là có Lư Tuần chắc đang núp đâu đó bên cạnh, hai là vì hai người có trong tay thứ mà ả

nhất quyết đoạt được, bất kỳ vì nguyên nhân nào trong tình huống này, nữ nhân xảo quyết này cũng buộc phải cùng họ tiến thoái.

Trong tiếng xé gió, hơn chục mũi kinh tiễn bắn vào khoảng đất trống ba người vừa đứng bị trùm trong màn sương khói, tiếp đó là tiếng la hoảng của đối phương bị thân cây vắng trúng người ngựa ngã lỏng chổng.

"Ba!".

Một đám khói lại bùng lên cách bờ Dĩnh Thủy bảy tám trượng, khói tím lan tỏa ra bốn phía với tốc độ kinh người, khu vực phát cây vốn loạn càng thêm loạn, hoang nhân và lính công binh mỗi một không chịu nổi bỏ chạy tứ tán, trở thành chướng ngại đối với cả kỵ mã và bộ binh Tần, lại thêm hơi khói mang mùi vị chua chát khó đối phó, khiến người ta nghĩ đến khả năng là một loại độc khí nào đấy, đồng thời Tần quân vốn mệt mỏi, người nào người nấy mang tâm cố kỵ, chỉ dám đứng ngoài phạm vi làn khói hư trương thanh thế.

Sương khói trong chốc lát đã bao phủ bờ tây Dĩnh Thủy cả một vùng rộng hàng trăm bộ, gió thổi không tan, lại lan tỏa sang đối ngạn, che kín cả một khúc sông.

Ánh lửa chiếu vào vùng sương khói lấp lánh, nhưng lại không đủ chiếu sáng cả vùng xung quanh, càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị.

Ba người lúc này chỉ cách Dĩnh Thủy mười trượng, trong chớp mắt là tới, hốt nhiên sau lưng sương tan khói tỏa, kinh khí ập tới, Lư Tuần tựa như lệ quỷ đòi mạng ở đằng sau kêu to: "Hãy để ngọc bội lại!".

An Ngọc Tình đi sau cùng cười tình tứ: "Trả cho người đây!" Ba mũi độc tạt lê xếp thành hình chữ phẩm nhanh như điện xẹt bắn tới Lư Tuần đang lao tới trong đám sương khói mịt mù phía sau.

Yến Phi và Lưu Dụ thầm kêu hảo, nếu hai người này đánh nhau một trận, hai gã có thể ung dung theo Dĩnh Thủy chuồn vào Biên Hoang Tập, không có An Ngọc Tình bên cạnh vướng chân vướng tay.

Sự thực là Lưu Dụ đã sớm có chủ ý, tới bờ sông sẽ một đao lén tập kích An Ngọc Tình, cho dù không đả thương được ả, cũng có thể khiến ả không thể cứ như oan hồn lảng nhảng quấy rối họ. Lưu Dụ có thể không như Yến Phi, coi việc hoàn thành nhiệm vụ là quan trọng nhất, tuy đối phương là một mỹ nữ thiên kiều bá mị, gã cũng tuyệt đối không mềm lòng.

Lư Tuấn lạnh lùng nói: "Chỉ là tiểu kỹ cốn con!" Tốc độ truy đuổi không giảm mà tăng, ba mũi ám khí như lông bò lọt vào biển cả, vô ảnh vô tung, không chút ảnh hưởng tới hắn.

Ngoài ý liệu của hai gã, An Ngọc Tình cười duyên dáng: "Oan có đầu nợ có chủ, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến nô gia, ta sao phải khổ sở đứng giữa a!" Nói rồi dịch sang ngang nhường chỗ.

Chuyện này khiến Yến Phi hận yêu nữ thấu tim, với tốc độ của họ, thực ra có thể vượt lên trước Lư Tuấn một bước nhảy xuống dòng Dĩnh Thủy đang chìm trong làn sương khói mịt mù, nhưng nếu Lư Tuấn truy theo họ dưới lòng sông, lúc ấy có trời mới biết hậu quả ra sao? Lại còn phải ứng phó với loạn tiễn của Tần binh bắn bừa xuống sông. Nghĩ tới đây, nhanh chóng dừng bước hướng về Lưu Dự hét to: "Lưu huynh đi trước! Ta sẽ theo sau".

Vừa nói Điệp Luyến Hoa đã ra khỏi vỏ, toàn lực chém một kiếm vào đôi quỷ trảo của Lư Tuấn đang từ trong đám mê vụ vọt tới như từ địa phủ lên nhân gian tìm mạng. Kinh khí mang theo khiến sương khói bao trùm thân hình gã cuộn lên không ngừng, kèm theo khí thế kinh nhân.

Lưu Dự cười ha hả, xoay người, đao đã trong tay hét to: "Chúng ta cùng tiến cùng thoái!".

Rồi huy đao chém ngang vào hữu trảo của Lư Tuấn.

Lư Tuấn cười lạnh: "Muốn chết!".

Kinh khí nổ rầm trời, Lư Tuấn không thẹn là truyền nhân đắc ý của Thái Bình Thiên sư Tôn Ân, đến phút cuối cùng đã biến chiêu từ trảo thành phát, tụ phong mau lẹ bắn ra, phân biệt đánh vào đao kiếm của hai người, hắn toàn lực xuất thủ, hy vọng một chiêu đánh bật đao kiếm khỏi tay đối phương.

Chỉ cần coi hắn xuất phát truy đuổi sau mà tới trước, lại thêm đã được coi mấy thủ đoạn của hắn tại Nhữ Âm, Yến Phi đã sớm biết rõ lợi hại của Lư Tuấn, lâm thời ngấm lưu lại mấy phần lực đạo, chờ tới khi Lư Tuấn kích trúng kiếm chiêu, dương kinh lập tức chuyển thành âm kinh. Luận công lực của Lư Tuấn, vì hắn phải phân xuất nửa phần kinh khí đối phó với một đao lăng lệ của Lưu Dự, cuối cùng một phát không ra đủ lực, để cho Điệp Luyến Hoa của Yến Phi len lỏi quán quít ập tới, lập tức khiến toàn bộ những biến hóa tiếp sau bị ngưng trệ, không thể lợi dụng được mấy cơ hội có thể ít nhất là đánh trọng thương một kẻ địch, tệ hại nhất là Yến Phi mau lẹ không kém gì Lưu Dự, ngăn trở hoàn toàn không để hắn dùng thủ pháp tinh vi đối phó Lưu Dự, chỉ còn mỗi cách cố sức ngạnh tiếp.

"Bồng!".

Lưu Dụ một đao dùng toàn lực, mãnh liệt kích trúng tay áo bên trái của Lư Tuấn, bị chấn mạnh lão đảo lui một bước. Lư Tuấn nhận một đao này toàn thân kịch chấn, khí huyết sôi trào, vì còn phải đối phó với Yến Phi nhất kiếm xảo đoạt thiên công cứ quán quít theo cánh tay công lên, hốt hoảng co người bật ngược ra sau.

Hai gã một chiêu thành công, đâu còn do dự chút nào, đao kiếm liên thủ, kề vai xông qua mấy tên Tần binh không sợ chết trấn giữ bên bờ sông, lao xuống Dĩnh Thủy mà đi.

Lưu Dụ và Yến Phi kẻ trước người sau lặn xuống lòng sông, toàn lực lướt tới phía trước, một mặt đề phòng loạn tiễn của địch nhân hai bên bờ, còn lo ngại Lư Tuấn hoặc An Ngọc Tuấn bám theo đằng sau.

Lúc này khói mù đã bao trùm toàn bộ khu vực bờ sông, bên ngoài địch nhân trùng trùng, với Lư Tuấn và An Ngọc Tình còn lại duy nhất đảo lộ là Dĩnh Thủy, thêm nữa bọn chúng dứt khoát vì ngọc bội mà không bỏ qua cho hai gã, thế nên họ càng phải sẵn sàng tư thế chờ đón.

Lưu Dụ trước tiên lặn sâu xuống chừng ba trượng, quyết định chủ ý, khi tiếp cận đáy sông sẽ men theo bờ ngầm bơi đi, lần tìm vào miệng cống ngầm nhập Biên Hoang Tập, thoát ly hiểm cảnh.

Yến Phi đuổi theo phía sau Lưu Dụ, nước sông giá lạnh làm tinh thần gã phấn chấn, bỗng dưng cảm thấy rất không ổn, vì sao không nghe thấy âm thanh kinh tiễn bắn xuống nước, đang định cảnh cáo Lưu Dụ, đã thấy có chuyện xảy ra.

Dưới làn nước tối đen không trông rõ được năm ngón tay, cánh tay mang đao của Lưu Dụ bỗng sinh cảm ứng, đáy sông bỗng sát khí cực thịnh, một đạo kinh khí sắc nhọn nhắm thẳng ngực gã đập tới mãnh liệt, phía trước lập tức sóng ngầm cuộn cuộn ập đến, toàn thân như rớt xuống hố băng, bị kinh khí đối phương bao trùm hoàn toàn trời chặt.

Lưu Dụ thẳm kêu hồng hét, vội vàng vung đao ứng địch, lòng chợt nghĩ đến một người, một đại tướng thuộc Đế tộc, thủ hạ của Phù Kiên tên là Lữ Quang, người này ngoại hiệu là "Long Vương", chính vì tinh thông thủy tính, cũng chỉ có hắn ta với công phu dưới nước mới có thể tranh tiên một bước, ẩn mình dưới sông tiến hành đột kích, kinh khí sắc nhọn đâm tới chính là phát xuất từ "Hỗn thủy thích" của Lữ Quang.

Đao thích giao kích trong làn nước, nhưng Lưu Dụ không có chút cảm giác vui vẻ nào, vì Lữ Quang thường dùng một đôi Hỗn thủy thích, mình đánh trúng chỉ là một trong hai cây thích đó, âm mưu của đối phương chính là thu hút chú ý của mình, cây thủy

thích còn lại đang không hơi không tiếng từ đáy nước tằm tối phóng tới, công kích vào điểm yếu hại của gã. Chỉ tiếc trong lúc vội vàng vô pháp biến chiêu, đành thu hồi một phần khí kinh, mượn sức phản chấn từ đao thích giao kích bật người sang phía bờ tây, quả nhiên ngực trái như bị đập mạnh một chùy, lập tức toàn thân đau đớn kịch liệt, máu tươi ứa ra thành dòng.

Yến Phi mới nghĩ đến nguyên do địch nhân không bắn tên là có cao thủ đối phương nhanh hơn một bước tiềm phục dưới lòng sông nhằm vào bọn họ tập kích, mùi vị huyết tinh đã xộc tới, lại thêm cảm giác Lưu Dụ kiệt lực văng ra, trong lúc nguy cấp sinh tử quan đầu này, nếu để địch nhân tiếp tục truy kích Lưu Dụ sẽ chết chắc. Yến Phi mau chóng lao xuống thấp, Diệp Luyện Hoa canh đúng chỗ Lưu Dụ lướt tới, góc độ và thời gian hết sức chuẩn xác, Lưu Dụ vừa lặn qua một bên, Diệp Luyện Hoa đã lướt sát thân hình Lưu Dụ phóng ra nhanh như điện.

Lữ Quang vươn thủy thích lao thẳng về hướng Lưu Dụ, hoàn toàn không nghĩ có chuyện đối phương phản kích, còn mang theo quyết tâm lưỡng bại câu thương cùng địch nhân.

Kình khí phát ra một tiếng nổ.

Mặc dù Lữ Quang công phu dưới nước rất cao, bị khí thế lăng lệ của Yến Phi bức bách đành bỏ qua Lưu Dụ, song thích kéo về vùng chéo lên miễn cưỡng chống lại một kiếm toàn lực của Yến Phi.

Đôi bên cùng hự lên một tiếng.

Yến Phi bị lực phản chấn của Lữ Quang hất bắn ngược lên trên, tuy nhiên gã đã sớm có chủ định cứu người, ngâm lưu dư lực, khi lên tới cách mặt nước chừng một trượng đã mau lẹ lách qua một bên, lao tới chỗ Lưu Dụ đang giãy giụa không ngừng.

Lữ Quang bị một kiếm của Lưu Dụ đánh bật xuống đáy nước, nhưng không giận mà lại vui, mũi chân vừa chạm đáy sông lập tức vọt lên, quyết phải lấy mạng Yến Phi.

"Tùm, tùm!".

Tiếng nước bắn lên tung tóe, Lữ Tuấn theo sau Lưu Dụ và Yến Phi cũng đã nhảy xuống sông, vừa hay lúc Yến Phi dịch thân rời đi, thủy thích của Lữ Quang công tới. Người trước cho rằng do một trong hai người Yến Phi dưới nước tập kích, kẻ sau lại nghĩ đó là đồng đảng của Yến Phi, nhất thời khởi lên một trận thủy chiến, biểu không cho Lưu Dụ và Yến Phi cơ hội ngàn vàng để đào tẩu.

oOo

Lúc này Yến Phi kéo theo Lưu Dụ toàn lực men theo bờ sông phía tây, theo đường cống ngầm được Cao Ngạn mách bảo bơi đi.

Đại bản doanh của Đế bang nằm ở khu dân cư phía đông con đường lớn tại bắc môn của Biên Hoang Tập. Cửa cống đâm ra một ao sen nằm trong một khu vườn hoang phía bắc tổng đàn Đế bang, cách tổng đàn không xa.

Khi Yến Phi sức cùng lực tận lồi được Lưu Dụ ở trạng thái bán hôn mê lên bờ ao cỏ dại um tùm thì trời vừa sáng.

Bên trong phế viện yên ắng không một tiếng động, lạ nhất là bên ngoài cũng không nghe động tĩnh gì, chẳng có vẻ gì là đại quân Phù Tần đã trú nhập Biên Hoang Tập.

Bên tổng đàn Đế bang không người tựa hồ hợp lý, vì bang chúng thượng hạ đều bị trưng tập đi làm lao công ở mạn bắc Biên Hoang Tập, còn xung quanh không phát hiện Tần binh lưu trú lại ra ngoài ý liệu. Yến Phi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, trước hết kiểm tra vết thương trên ngực Lưu Dụ, thăm kêu may mắn, vì miệng vết thương chỉ sâu vào chừng một tấc, không chạm đến gân cốt, tuy nhiên đối phương đã quán chú khí kinh vào thủy thích, tuy vết thương không sâu nhưng cũng đủ khiến Lưu Dụ thụ nội thương nghiêm trọng.

Yến Phi đỡ thân hình ướt nhẹp của Lưu Dụ nâng gã ngồi dậy, gỡ thanh đao vẫn được nắm cứng trong tay gã đặt sang một bên, hít sâu một hơi thở, nhắm mắt tĩnh dưỡng một khắc, đang định động thủ cứu người, chợt nghe tiếng nước động dưới ao sen truyền đến, nếu chẳng phải gã đang tĩnh tâm hành công vận khí, chắc rằng sẽ sơ hốt bỏ qua vì mệt nhọc.

Gã kinh hãi nhìn về phía ao sen, An Ngọc Tình đẹp như thiên tiên mà cũng quý dị như u linh đang từ bên bờ ao, chân không chạm đất lướt đến như quỷ mị.

Yến Phi cầm Điệp Luyến Hoa đặt ngang trên đùi, cố gắng tỏ vẻ ung dung, nhạt giọng nói: "Ta có một đề nghị, An tiểu thư có nguyện ý nghe chăng?".

An Ngọc Tình vốn định thừa lúc Lưu Dụ thụ thương, nhất cử chế trụ Yến Phi, dù không tìm ra bảo ngọc, cũng có thể dụng thủ pháp tàn khốc bức gã nói ra nơi hạ lạc của báu vật, nhưng lúc đó nhìn đôi mắt trong veo mà thâm bất khả trắc của Yến Phi, thấy thần thái ung dung tự tại của gã, lại không tự chủ được mà ngừng lại, nhú mày nói: "Bổn

tiểu thư không có thời gian dây dưa với các người, mau mang bảo ngọc giao ra, ta sẽ tha cho hai cái tiểu mệnh của bọn người”.

Yến Phi lạnh lùng nói: "An tiểu thư xin hiểu cho rõ, ta đủ tư cách đưa ra điều kiện, nếu không chỉ cần ta kêu to một tiếng, kinh động Tần binh thì bọn ta cả lũ đều không cách nào trốn đâu được, hiện giờ trời đã sáng tỏ, Dĩnh Thủy không còn là đường thoát lý tưởng, lại thêm Tần quân tất men sông tìm kiếm, An tiểu thư dù có thể trốn khỏi nơi này, cũng khó lòng mà xông qua khỏi trùng vây”.

An Ngọc Tình song mục giăng đầy sát khí, Yến Phi vẫn tĩnh như không, mắt nhìn thẳng không hề nhượng bộ, một tay đỡ Lưu Dụ hai mắt vẫn nhắm nghiền, một tay nắm chắc Điệp Luyến Hoa.

Một lúc lâu sau, An Ngọc Tình rút cuộc cũng xiêu lòng, gật đầu nói: "Người nói đi”.

Yến Phi không buông lời cảnh giác, gã một đời vào sinh ra tử, hiểu rõ thế nào là chiến lược xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị. Bởi vì chỉ cần An Ngọc Tình trong một phút bất ngờ ngấm ra đòn quật ngã gã, thì sự uy hiếp của gã sẽ không còn chút tác dụng nào nữa.

Yến Phi trầm giọng nói: "Ta đích xác không nói chuyện hoang đường, bảo ngọc đã bị một người mang mặt nạ quỷ cướp mất khi bọn chúng ta ly khai Nhữ Âm, người này võ công còn trên cả Khất Phục Quốc Nhân. Nếu ta có nói sai một câu, nhất định không được chết an lành”.

Lời này của gã có một vẻ gì đó khiến người nghe khó lòng hoài nghi, An Ngọc Tình bất giác thâm tâm đã tin tưởng hẳn mấy phần, hơi sốt ruột nói: "Bảo ngọc đã không có trong tay các người, các người lấy gì để cùng ta nói chuyện giao dịch đây?”.

Yến Phi cười điềm nhiên nói: "Nhưng bọn ta đã coi qua đồ hình sơn thủy trên đó, có thể vẽ lại kỹ càng, như vậy tiểu thư cũng không khác gì có bảo ngọc trong tay”.

An Ngọc Tình đôi mắt xoay chuyển, giọng lạnh băng: "Đồ hình trên ngọc phải chăng đánh dấu địa điểm tàng kinh?”.

Yến Phi ngẫm kêu khổ, ủ rũ nói: "Nói thực thì đó chỉ là một bức sơn thủy địa hình đồ, không hề chỉ ra vị trí giấu kinh, hoặc giả bọn ta đã bỏ sót cái gì đấy”.

An Ngọc Tình lộ xuất một nụ cười ngọt ngào ra ngoài ý liệu của gã, gật đầu nói: "Đoán người không dám hồ thuyết bát đạo. Được rồi! Tuy nhiên nếu người vẽ vờ nhăng nhit để lừa người ta, người ta tự sẽ biết rõ đúng sai nha!”.

Yến Phi hết sức ngạc nhiên, thầm nghĩ vì sao không có chính xác địa điểm tàng kinh mà ngược lại khiến đối phương tin tưởng mình hơn, bất quá cũng không rảnh nghĩ

nhiều, nói: "Rất đơn giản, chỉ cần để ta cứu tỉnh vị bằng hữu này, bọn ta hai người cùng vẽ lại hai tấm đồ hình đưa ra, tiểu thư so sánh hai bên, tự nhiên có thể rõ thực giả".

An Ngọc Tình do dự một khắc, coi kỹ khuôn mặt nhợt nhạt vì mất máu của Lưu Dụ, gật đầu nói: "Còn không mau hạ thủ".

Yến Phi như phụng vương mệnh, hai tay phóng chỉ như gió, nhanh chóng điểm vào một loạt yếu huyệt trên lưng Lưu Dụ.

- o O o -